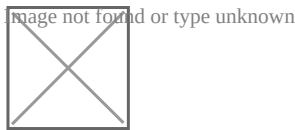

Μεταξύ των δύο Αρειανισμών (Μέρος 2ο)

/ [Πεμπτούσια](#)

[hraklis_lernhs](#)

Η μεγαλοφυής στρατηγική του σατανά επεσήμανε το κέντρο του στόχου, με το οποίο η κτίση εσώζετο και με την κατάλληλη μέθοδο έστρεψε τη μάχη προς αυτό. Ο Λόγος του Θεού με την ενανθρώπησή του όχι μόνον έσωζε την κτίση από τη φθορά και το θάνατο, αλλά την έκανε και σύσσωμη με τον εαυτό του. Το μέσον αυτής της σωτηρίας είναι η ορθή πίστη από μέρους των κτισμάτων προς το θείο πρόσωπο του Λυτρωτή ως ομοουσίου με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, και άρα ως Θεού που μπορεί να σώσει τα σύμπαντα. «Διότι η κτίση υποτάχθηκε στη φθορά, όχι γιατί έφταιγε αλλά γιατί έτσι θέλησε αυτός που την υπέταξε»(Ρωμ. 8, 20). Αναμενόταν επομένως ο Λυτρωτής για να επαναφέρει την ισορροπία. Αυτή τη σωτηρία βλέποντας ο διάβολος να πραγματοποιείται με την πίστη των όντων προς το Σωτήρα Θεάνθρωπο Χριστό, επινόησε την αποστασία, αφού κήρυξε διά του Θεομάχου και Χριστοκτόνου Αρείου ότι ο Λόγος του Θεού δεν είναι ομοούσιος με τον Πατέρα, άρα ούτε εκ φύσεως Θεός, αλλά απλό κτίσμα όπως και η υπόλοιπη κτίση. Δανειζόμενος ο απατεώνας διάβολος εκφράσεις από τη Γραφή κατάλληλα διεστραμμένες παρέσυρε χωρίς κόπο τους αφελείς στην πλάνη του και έτσι εμποδιζόταν η σωτηρία και τρανταζόταν εκ θεμελίων η Εκκλησία. Εάν ο Χριστός δεν είναι Θεός και ομοούσιος με τον Πατέρα, τότε όλα είναι, απαίσια ματαιότητα και ελεεινότατο φαινόμενο! Σ' αυτή τη διαβολική πλεκτάνη αντιστάθηκαν όλοι μαζί οι άγιοι Πατέρες μας και με τις αποφάσεις της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου ανέτρεψαν αυτήν τη φρικιαστική βλασφημία αλλά ο βύθιος δράκων δεν παραιτήθηκε από τη μάχη.

Εκτός όμως από την επίμονη παράταση του πολέμου και μετά την πρώτη ήττα ο διάβολος επαναλαμβάνει την επίθεση με περισσότερη λεπτότητα και προσοχή. Διά του Αρείου ο εχθρός καταργούσε τη θεότητα του Θεανθρώπου Χριστού, και έτσι παρουσίαζε τον Κύριο να μη μπορεί να σώσει τον άνθρωπο, αφού δεν ήταν Θεός. Μετά το πέρασμα πολλών χρόνων και συγκεκριμένα γύρω στο 1330 ετοίμασε ο εχθρός άλλο σκεύος εκλογής της δικής του σατανικότητας, τον Βαρλαάμ από την

Καλαβρία της Ιταλίας, ο οποίος ακολουθούσε τη λατινική ιδεολογία. Θέλοντας να περιεργασθεί ο φερόμενος αυτός λόγιος ή μάλλον ορθολογιστής την πνευματική προαγωγή των Αθωνιτών πατέρων διά του ησυχασμού, οι οποίοι γνήσια και πατερικά αγωνίζονταν πρακτικά και θεωρητικά για την κατά Θεόν τελείωσή τους, συνάντησε ισχυρό εμπόδιο ερμηνεύοντας ορθολογιστικά τα θεία ιδιώματα της ακτίστου θείας χάριτος και ενεργείας. Και την μεν θεία χάρη αποκαλούσε κτιστή, τους δε οσιότατους πατέρες πλανεμένους.

Το θέμα αυτό δεν ήταν απλό ούτε ο πόλεμος φανερός, αλλά σατανικότατος και ύπουλος. Επανήλθε ένας νεοαρειανισμός με ασύλληπτη λεπτότητα, ειδικά στα λαϊκά στρώματα των πιστών και γνωστός μόνον στα φωτισμένα και θεόπνευστα αναστήματα της πατερικής γραμμής, ιδιαίτερα των Αθωνιτών, οι οποίοι αποτελούσαν και το στόχο του καταστροφέα. Ο Άρειος και πάλιν επί σκηνης, με λεπτότερη όμως μεθοδολογία. Είτε ο Χριστός είναι κτίσμα είτε η χάρις του είναι κτιστή το αποτέλεσμα είναι το ίδιο και ισότιμα κερδίζει ο εφευρέτης αυτής της πλάνης διάβολος. Πώς είναι δυνατόν τα κτίσματα να γίνουν σωτήρες των κτισμάτων; Εάν ο Θεάνθρωπος Χριστός είναι Θεός, άρα και η χάρις του είναι άκτιστη και θεία. Διαφορετικά πώς θα δημιουργεί και θα αναπλάθει με μέσα κτιστά και άρα πεπερασμένα;

Ο ευφύεστατος και θεόληπτος, ο θεοφόρος και θεόπνευστος γίγαντας της θεολογίας, ο Αθωνίτης Γρηγόριος ο Παλαμάς, αποκάλυψε και ανέτρεψε τις διαβολικές αυτές πλάνες του νεοαρειανισμού, οι οποίες διατάραξαν τη γαλήνη της Εκκλησίας μας και παρενόχλησαν για αρκετό χρόνο την ησυχαστική πορεία των Πατέρων μας. Και πάλιν η Ορθοδοξία μας διέλαμψε, χωρίς αυτό να σημαίνει κόπωση ή διακοπή του αοράτου πολέμου εκ μέρους του εχθρού. Όσον ο πολιτισμός μας αποκόπτεται από την θεανθρώπινη οντότητα και αποστολή, τόσον περιπλέκεται με τα ορθολογιστικά συστήματα της ανθρώπινης φιλοσοφίας, και αυτό ακριβώς είναι η ουμανιστική κοσμολογία: «πάντων μέτρον ο άνθρωπος». Οι ρίζες της θεωρίας αυτής βρίσκονται στον πρώτον αρειανισμό, αλλά οι κλάδοι και οι καρποί στον τελευταίο, δηλαδή στον αλάθητο Ευρωπαίο. Τρίτη καίρια πληγή κατά του Θεανθρώπου και του έργου του είναι ο σύγχρονος νεοαρειανισμός. Ο πρώτος δεν παραδεχόταν τη θεότητα του Χριστού, ο δεύτερος τη θεότητα της χάριτός του, ο τρίτος και τελικός εξορίζει ολοκληρωτικά από την κτίση τον πανάγαθο Σωτήρα Χριστό, φρικτή εξορία από τη γη, από τα κτίσματά του και τον εγκλωβίζει στους ουρανούς, αφού εδώ έγινε επισήμως και αυτόκλητος ο «VICARIUS CHRISTI». Αυτός αναλαμβάνει όλα όσα έχουν σχέση με τη κοσμοσωτήριο οικονομία, και με επιστολές και ραδιόφωνο και ποιός ξέρει εντός ολίγου με ποιό άλλο μέσο το οποίο θα ακούσουμε!

Εφ' όσον το Βατικανό παράγει επί της γης ανθρώπους αλάθητους, περιττεύουν πλέον η εκκλησιαστική ιεραρχία, οι Οικουμενικές Σύνοδοι και όλοι οι ιεροί κανόνες, οι οποίοι συγκροτούν και συγκρατούν το θεανδρικό σώμα και σύστημα της Εκκλησίας. Όλα θα εξαρτώνται στο εξής από την κρίση του αλάθητου ουμανιστή Ευρωπαίου! Κατά τη γνώμη του κορυφαίου μας Θεολόγου πατέρα Ιουστίνου Πόποβιτς, η απόφαση του Βατικανού να ανακηρύξει τον εκάστοτε Πάπα αλάθητο είναι παναίρεση. Αυτή θα μαστίζει συνεχώς την Ορθοδοξία έως ότου το Βατικανό με ειλικρινή μετάνοια επανορθώσει αυτό το έγκλημα.

Κάθε ένα από τα άχραντα και πανάγια πάθη του Κυρίου μας ήταν και μία μορφή αγιασμού και ευλογίας για τα στοιχεία της φύσεως, ενώ ο εχθρός πίστευε ότι με αυτά θα τον εκτοπίσει από τον καθολικό σκοπό. Και ενώ ο διάβολος φανέρωνε το άσβεστο μίσος του κατά του Σωτήρα Χριστού, ο Κύριός μας μετέβαλε τα παθήματά της σαρκός του σε θεραπευτικά φάρμακα των αδαμικών πληγών. Απέναντι στην υποτιθέμενη ισοθεία και τις αξίες, τις οποίες ο απατεώνας υποσχέθηκε στους πρωτοπλάστους, ο Κύριός μας υπέστη τους εμπαιγμούς, τους εμπυτισμούς και τα ραπίσματα. Απέναντι στις υπόλοιπες αξίες, τις οποίες τους έκανε να φαντασθούν η παρακοή, φόρεσε χλαίνα εμπαιγμού και ακάνθινο στεφάνι. Για τα χέρια που απλώθηκαν προς τον απαγορευμένο καρπό, παρέδωσε ο Κύριός μας τα δικά του χέρια για να καρφωθούν, και τα πόδια του για να θεραπεύσει τα πόδια των προγόνων που βάδισαν προς την παρακοή. Για την Εύα την προμήτορα που προήλθε από την πλευρά (του Αδάμ), δέχθηκε ο Κύριος τη λόγχευση στην παναγία του πλευρά. Για τη γεύση του καρπού ο Κύριός μας γεύθηκε όξος και χολή, και για τη γύμνωση των πρωτοπλάστων από τη θεία χάρη μετά την παρακοή, ο Κύριός μας καταδέχθηκε γύμνωση στο σταυρό του από τους στρατιώτες. Τέλος με το θάνατό του αγίασε τον αέρα υψωθείς επί του σταυρού ευρισκόμενος κατά κάποιο τρόπο μεταξύ ουρανού και γης. Με την ταφή του αγίασε τη γη, με την κάθοδό του στον Άδη ελευθέρωσε όλους τους νεκρούς και με την ανάστασή του ολοκλήρωσε το σκοπό και στόχο της κενώσεώς του επαναφέροντας την κτίση στην ισορροπία. Η σάρκωση του Θεού Λόγου, που σκοπό είχε τον αγιασμό της κτίσεώς του, υπήρχε στα σχέδια του Θεού πριν από τη δημιουργία του κόσμου, και άρα ούτε η πονηριά του διαβόλου, ούτε η κακία των ανθρώπων δημιούργησαν τα «θλιβερά» στη θεία οικονομία. Ο Κύριός μας αφού σαρκώθηκε, θέλησε και έπαθε από αυτούς που υπηρετούσαν τις διαβολικές διαταγές· αυτό όμως δεν αθώωσε αυτούς που πραγματοποίησαν τους πρακτικούς πειρασμούς του Κυρίου μας, γι' αυτό και ο Χριστός μας βαδίζοντας προς το πάθος του είπε: «Ο Υιός του Ανθρώπου θα πεθάνει, όπως έχουν πει γι' αυτόν οι Γραφές. Αλλοίμονο όμως στον άνθρωπο εκείνο που θα προδώσει τον Υιό του Ανθρώπου» (Ματ. 26, 24). Αφού απέτυχε ο σατανάς να ματαιώσει τα σχέδια της θείας οικονομίας εξ αιτίας της

παρουσίας του Θεού Λόγου, και έτσι η σωτηρία του ανθρώπου πραγματοποιήθηκε, προσπαθεί τώρα με δόλια μέσα και αποπλανήσεις να την εμποδίσει. Τους Ιουδαίους έπεισε «άρων άρον, σταύρωσον αυτόν» και «δεν τον θέλομε αυτόν αλλά τον ληστή Βαραββά», για να εκδιώξει, να απομακρύνει το Σωτήρα από τους ανθρώπους και έτσι να ματαιωθεί η σωτηρία και να αποτύχουν τα θεία σχέδια. Αφού σ' αυτόν τον κύκλο απέτυχε, δεν αποθαρρύνεται ο απατεώνας, αλλά με την ίδια λύσσα και μαχητικότητα ενεργεί και πάλιν να στερήσει τους ανθρώπους από τη σωτηρία, την οποίαν χαρίζει ο Κύριός μας με την ανάστασή του. Τότε έπειθε την ηγεσία των αρχόντων να μη πιστεύουν στον Χριστό ως Σωτήρα, κατασυκοφαντώντας τον ως πλανεμένο και αμαρτωλό, ενώ τώρα με την ίδια σατανικότητα διαστρέφει τα ορθά δόγματα της Εκκλησίας και της πίστεως, για να εμποδίσει τη σωτηρία των ανθρώπων όπως και πριν. Τότε ήσαν οι Αρχιερείς, οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι. Τώρα είναι στη θέση τους οι αιρετικοί και πλανεμένοι, «οι οποίοι έχουν διεφθαρμένο μυαλό»(Β' Τίμ. 3, 8). Τίποτε δεν άλλαξε από τη διαβολικότητα του σατανά, παρά μόνον οι εποχές και τα ονόματα. Τα νοήματα και τα φρονήματα συμφωνούν. Κάθε αποπλάνηση από την αλήθεια ανήκει σε έναν από τους δύο πόλους στους οποίους ο διάβολος κινείται. Ο ένας πόλος είναι η φιλοσοφία ως αποκλειστική βάση σκέψεως και ενεργείας και ο δεύτερος η παγανιστική (ειδωλολατρική) ιδεολογία με τον αποκρυφισμό της. Ίσως ο αρειανισμός να ανήκει στην πρώτη θέση, διότι ο δημιουργός Άρειος θεωρούσε τον εαυτόν του στη γραμμή των διανοούμενων φιλοσόφων. Με βάση την αριστοτελική λογική, ο Άρειος ήθελε να κατανοήσει τη θεία φύση στον Χριστό με τον αμαρτωλό νου του. Πώς είναι δυνατόν στο φλοιό ενός καρυδιού να περιληφθεί το ακατάληπτο, το ανέκφραστο, το ασύλληπτο, το υπέρθεο; Ο Μέγας Αθανάσιος, ο οποίος κατά τη γνώμη των Πατέρων μας και ιδίως του μεγάλου Γρηγορίου του Θεολόγου, εθεωρείτο «οφθαλμός της οικουμένης», έλεγε: «Ο Θεός ο οποίος μπορεί να κατανοηθεί, δεν είναι Θεός». Αυτή ακριβώς η σκέψη του μεγάλου Πατέρα είναι άξια κάθε προσοχής. Να οδηγείται κάποιος με το νου στο σπουδαιότερο δόγμα της πίστεως, σημαίνει πτώση σε σκάνδαλο, με αποτέλεσμα την αίρεση. Ο Άρειος χρησιμοποιούσε και κείμενα της Αγίας Γραφής για να στηρίζει τη διεστραμμένη του νοοτροπία. Αλλά μήπως και ο ίδιος ο διάβολος δεν επικαλείται πάντοτε τη Γραφή λανθασμένα ως δόλωμα για να παραπλανήσει; Αυτό κάνει και ο αρειανισμός παριστάνοντας τον Χριστό ως «ημίθεο» καταλήγοντας στην ειδωλολατρεία. Πώς να κατανοήσει ο άνθρωπος με τον σκοτισμένο από την αμαρτία νου του τον Τρισυπόστατο Θεό; Πώς να γνωρίσει τον απειροτέλειο Θεό, που πήρε με τη θέλησή του μορφή δούλου, ως Θεάνθρωπο; Μόνον με την πίστη βλέπουν, όσοι βλέπουν, με την πίστη βαδίζουν και με την πίστη ζουν. «Τί άλλο μέσα μου μπορεί να βρει και να γνωρίσει τον Θεό στον Χριστό, αν όχι η πίστη», λέει ο Μέγας Αθανάσιος. Για την έρευνα των Αγίων Γραφών και την πραγματική Χριστογνωσία «χρειάζεται καθαρή

ζωή, υγιής ψυχή, χριστιανική αρετή, καθαρή διάνοια και μίμηση της ζωής των αγίων»(Μέγας Αθανάσιος). Μόνον οι άγιοι του Θεού άνθρωποι, τους οποίους δικαίως αποκαλούμε Πατέρες επειδή μας αναγεννούν πνευματικά, οι οποίοι με τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος μεταμόρφωσαν τον εαυτό τους και ένωσαν με τη βοήθεια της χάριτος το νου τους με τον καθολικό άγιο νου της Εκκλησίας του Χριστού, έγιναν «σάλπιγγες του Πνεύματος και διασάφησαν το μυστήριο της θεολογίας», το μυστήριο της υποστάσεως του Θεανθρώπου Χριστού.
συνεχίζεται...

Πηγή: vatopedi.gr